

שמונה ימים –

הסיפור של חנוכה / בלה ברעם

לפני שנים רבות-רבות היה הדבר. ארץ-ישראל פורחת. ערים בה, כפרים בה, שדות וכרמים. ואנשים עמלים בשמחה, זורעים וקוצרים ברנה. יפים הכפרים בארץ-ישראל, אך יפה מכולם כפר מודיעין. כרמי ענבים סביב לו וכרמי זיתים. גיבורים ואמיצים בחורי ישראל, אך מכולם אמיצים בני המכבים, וגיבור מכולם יהודה. גבוה, חסון ועז-רוח. יפות הערים בארץ-ישראל, אך יפה מכולן העיר ירושלים. ובית-המקדש בירושלים בנוי אבני שיש, ובבית-המקדש מנורת-זהב ואורה כאור היום. וכליזמר בבית-המקדש; כנורות וחלילים, תופים ומצלתיים, והלויים מגנים ושרים שירי תודה וגיל. ובכל חג עולים מכל קצות הארץ לירושלים לשמוע אל זמרת הלויים. יום אחד בא אויב. יוונים רבים כחול אשר על שפת הים, אנשים רעים עזי-פנים, רוכבים על סוסים אבירים, על פילים מלומדי מלחמה, באו. גרשו את האיכרים מן הכפרים. אמרו להם:

השדות היפים – לנו יהיו!

הכרמים הטובים – לנו יהיו!

הבתים החזקים – לנו יהיו!

ואל ירושלים באו, אל בית-המקדש נכנסו, את הקירות הרסו, את מנורת-הזהב נפצו, את השמן הזך, שמן הזית מן הכדים שפכו, צחקו ולעגו:

ירושלים – לנו היא!

בית-המקדש – לנו הוא!

כל הארץ – לנו!

שמעו המכבים בני החשמונאים, הודיעו:

האדמה הזאת שלנו. אנו זרענו וקצרנו.

הבתים שלנו. אנו עמלנו ובנינו.

התאספו, בחורים! חושו, גיבורים, ונגרש את הזרים!

התאספו ובאו גיבורי ישראל ויצאו להלחם באויב. מעטים

מול רבים. חלשים מול חזקים.

קשה היתה המלחמה, קשה מאד. אך המכבים נצחו

והיונים ברחו. באוניות ישבו ואל ארצם חזרו.

אמר יהודה המכבי: ברח האויב, נס, נמוג. נעלה לירושלים

ואת חג הנצחון נחוג.

אמרו ועשו. עלו לירושלים, באו אל בית-המקדש. והנה

הרוס הבית, שרופים שעריו, שבורה מנורת-הזהב וכלי-

הנגינה היפים מנופצים.

מיד התחילו בעבודה. תיקנו ושיפצו, קישטו ומירקו.

נדליק את מנורת-הזהב ויהי אור בבית! – אמר יהודה.

חיפשו שמן, חיפשו בפינות ובמחבואים. עברו ברחובות

ירושלים, חיפשו בבתים, ביקשו ולא מצאו. חזרו אל בית-

המקדש אבלים, עצובים.

- איך נחוג את חג הנצחון ומנורת-הזהב לא תאיר?

פתאום, ממקום סתר בקיר, פך שמן קטן הציף, והוא

כמבקש ומתחנן: הנני הדליקני!

שמח יהודה, שמחו הכל.

יצק יהודה את השמן מן הפך אל מנורת-הזהב. הדליקו –

היה אור גדול כאור היום.

לקחו הלויים את הכנורות ואת החלילים ופתחו בשיר, וכל

העם עוזר על ידם.

ראו פלא ונס: הפך הקטן אשר שמנו היה די רק ליום אחד,

הספיק לשמונה ימים. והמנורה דלקה באור גדול, וכל העם

חגג בשיר ובמחול שמונת ימי החנוכה.

מתוך: ילקוט חנוכה – מדור הגנים הבינקיבוצי

